

פרוטוקול

מישיבה מיום 14.1.2010

כב' השופט (בדימוס) אורי גורן, יו"ר הועדה מר אביגדור קהלני	<u>נוכחים:</u> חברי הועדה:
כב' השופט (בדימוס) ד"ר גבריאל קלינג פרופ' ערן דולב גב' אסתר דומיניסיני עו"ד נחמה פרלמן	משקיף מטעם משהב"ט: משקיף מטעם משרד האוצר: משקיף מטעם צה"ל:
גב' ליאת ניקריטין, מר מאיר בינג מר יצחק פוקס	
מר אביהו דיסטלמן	מרכז הוועדה:
מר חיים בר – יו"ר ארגון נכי צה"ל עו"ד יוסי לוי – היועץ המשפטי של ארגון נכי צה"ל מר עידן קליימן, עו"ד מר שמעון נבון – יו"ר הוועד הארצי של ארגון נכי צה"ל מר אורי יבלונקה- עוזר דובר הוועדה גורמים נוספים	הופיע בפני הוועדה: נוכחים נוספים:

הופעתו של מר חיים בר יו"ר ארגון נכי צה"ל, בפני חברי הוועדה

א. גורן, יו"ר: מר חיים בר, יו"ר ארגון נכי צה"ל, הופעה חוזרת בפני הוועדה. לא מוגבל בזמן. הבמה לשרותך.

חיים בר: תודה אדוני יו"ר הוועדה וחברי הוועדה. אני מאז שהופעתי כאן בפני הוועדה בפעם הקודמת, הופיעו כאן אנשים שונים: מנכ"ל משהב"ט, ראש אגף השיקום, סגני ראשי אגף ואני ארצה, ברשותכם, להתייחס לכמה נושאים שהם העלו פה, שהם מאוד אקוטיים. ואני רוצה להתייחס לנושאים שנאמרו כאן, דווקא ע"י הדובר הלפני אחרון, בנושא הוועדות הרפואיות. אני אביא בקצרה מדברי השופטת גנות, ביהמ"ש המחוזי בת"א. היא אומרת כך: "10 תיקים בשבוע, באותו שבוע, חזרו בפעם השניה לביהמ"ש לאחר התעלמות הוועדות הרפואיות מביהמ"ש". אני שמעתי פה שאלות מחברי הוועדה, איך זה עובד. ככה זה עובד. והטענה הזאת, ומספר התיקים שיש לאיש הזה בו-זמנית, אפשר לדון בהם בו-זמנית. אפשר להחליט על כל תיק מה אחוזי הנכות שמגיעים לו על אותו תיק, ולשכלל אח"כ. אבל מה זה חשוב אם ידון בתיק אחד 4 חודשים ובתיק השני עוד 4 חודשים ובתיק השלישי עוד 4 חודשים ובינתיים מערערים על התיק הראשון, וחוזר חלילה. ואז מה קורה עם האיש בינתיים? הוא בינתיים ממתין שיחליטו מה יהיה גורלו. ממה הוא חי? בינתיים מאמא שלו ומאבא שלו.

א. גורן, יו"ר: אין נכות זמנית?

חיים בר: הוא לא סוגר את התיק, הכל פתוח. וככה האיש הזה יכול

להתנדנד מוועדה לוועדה.

ויש תהליך נוסף בוועדות: קובעים לו אחוזי נכות זמניים לשנה.

ואחרי שנה מאריכים את זה בהארכה מינהלתית. מאריכים את

הזמניות של אחוזי הנכות. ואז מה קורה בהארכה מינהלתית? זה

לא מצטבר למנין הזמן, והזכויות שלו לא משתתפים שם. וזה

יכול להימשך שנה ואחרי זה עוד הארכה ועוד איזה הארכה, וככה

העסק מתנהל. זה נהדר. הכל מצויין.

אני לא באתי לדון רק על הוועדות הרפואיות, אני אתיחס לעוד

כמה דברים בדברים האלה.

אני עברתי על הנושאים של הסטנוגרמות, וקראתי, וראיתי שם

דברים שונים ומשונים מתוך כל מה שנאמר.

אף אחד מאלה שהופיעו כאן בוועדה בפניכם, מתוך אגף השיקום

– למעט, לשמחתי הרבה, מנכ"ל משהב"ט שדיבר גם על ערכים,

א. גורן, יו"ר: היום אסא כשר דיבר על הנושא הזה, ורק על הנושא הזה. חבל

שלא שמעת.

חיים בר: אני קראתי פעם ועוד פעם את מה שהופיע בסטנוגרמה, והוא-

א. גורן, יו"ר: לא, היום הוא הופיע, אסא כשר, ותראו את זה באתר אינטרנט.

הוא דיבר רק על ערכים.

חיים בר: ואז קראתי וראיתי מה שם נאמר ע"י האנשים האחרים. האנשים

האחרים מדברים שם על דבר אחד: כסף, כסף, כסף!

ואני שואל שאלה: האם בתקופה שישב פה קודמי, היו 50 אלף

נכים בארגון במשהב"ט? לא. אז למה הוא לא קיבל את הטיפול

הטוב? לא היו 50 אלף, היו 5,000, היו 10,000 וגם מהם 50%

אולי, נכי צה"ל באחוזי נכות 10%-19% שאין להם טיפול רפואי

ואין להם כלום. למה הם לא קיבלו את הטיפול הטוב?

האם באמת האינדיקציה היא, שאם יהיו פחות נכים בארגון נכי

צה"ל במשהב"ט, בגלל הוצאה – ואני עוד לא יודע איזו כמות –

הוא יתן את השירות היותר טוב לנכים האחרים? התשובה, אני אומר לכם, שזה לא יהיה כך. הכל יישאר אותו דבר, כי המהות של ההתנהלות היא, שאין שירות. ועמד פה מנכ"ל משהב"ט, הגענו להבנות עם ארגון נכי צה"ל – בהפגנה האחרונה – מה מומש מזה? 40 הוראות אמרו למנכ"ל הבטחון, אלה הגענו להבנות, מחזירים אותם לקדמותם, כי הם פגעו בזכויות. אף אחד מה-40 האלה עוד לא חזר.

הגשנו עוד הוראות, שגם הם אחד לאחד פוגעים בזכויות, אף אחד מהם עוד לא דנו. יש 200 כאלה מאז 2002. מאות מיליונים של שקלים, פגעו בזכויות נכים. מאות מיליונים. איפה הם?! בעיה של כסף? אין בעיה של כסף. אין בעיה של כסף. שיבואו פעם לארגון נכי צה"ל, ויגידו: בואו, תגידו מה אתם יכולים לוותר לאוכלוסיה מסויימת, כדי לתת לאוכלוסיות אחרות. נשב, נדבר איתם. אנחנו פרטנרים.

אין שום בעיה של כסף. אין גם בעיה של עומס, ואני תיכף אדבר גם על הכסף וגם על העומס.

כל פורום שמגיע נציג של משהב"ט, הנתונים שנמסרים באותו פורום, שונים. הם שונים בפורום והם שונים מאדם לאדם שמופיע בפורום. ואני אתן דוגמאות.

סגן ראש אגף השיקום הופיע בפני הוועדה הזאת, דיבר על 9,000 איש מקבלי תגמולי קיום. סטנוגרמה.

סגן ראש אגף השיקום ואחראי על העובדים הסוציאליים, הופיע פה בפני הוועדה הזאת – האיש שמופקד על הכסף! – דיבר על 5,500. נעלמו 3,500 איש, במחי כף יד.

לפני וועדת חסון, הופיע ראש אגף השיקום מצבת שלו 6,000 איש – נעלמו עוד פעם אנשים, ונוספו עוד פעם אנשים.

דובר משהב"ט דיבר על 7,400 איש. בוועדת ברודט דיברו על

4,000 איש. כמה אנשים באמת יש כאלה שמקבלים תגמולי קיום? אף אחד מהם לא יודע.
אני אלך הלאה. מדברים על כסף, מדברים על מוטיבציות, מדברים על אידיאלים. לא מזמן פורסמה כתבה בעיתון: 350 קצינים בצה"ל הולכים לפרוש על 8,000 בתי ספר, כדי לעודד את התלמידים להתגייס לצה"ל. ושם מצאתי מושג חדש. עד היום ידעתי שיש לוחמים, יש תומכי לחימה, ועכשיו יש משפט חדש: תפקידים משמעותיים.

מה זה תפקיד משמעותי? אני לא יודע. ואם זה לא תפקיד משמעותי, לא תגייס? בבקשה. מה זה נקרא תפקיד משמעותי. ש"ג שנכנס כאן בכניסה הקודמת, עומדת עם ציוד שאם היא לא תוציא אחוזי נכות אח"כ, על הגב, אז היא כנראה אידיאליסטית. למה בת"א, פה במרכז, כשמטר ממנה עומד אזרח בלי שום דבר על הגב, ועומד ופותח את אותו שער אלקטרוני. זה תפקיד משמעותי? אם לא, אל תגייסו.
אז יש מושג חדש, ואני כבר לא יודע ללכת הלאה עם הטבח, עם הש"ג ועם הפקיד, ועם זה שמפעיל איזשהם אמצעים אלקטרוניים פה בקיריה או במקום אחד, אם זה משמעותי יותר, משמעותי פחות; אם הוא לוחם קרבי יותר, או לוחם קרבי פחות?!
אגב, בדברים האלה יש גם חלוקה פנימית בתוך הצבא, ונותנים להם את הזה. אחד תומך לחימה, אחד לא תומך, אחד קרבי, מקבל את הדברים שמגיע לו בנוסף, אחרי השחרור. פה יש מושג חדש: 'משמעותי'.

דיברו על הוועדות הרפואיות. מערער נכה על החלטה של וועדה רפואית, ומקבלים את דעתו גם אם זה מגיע לבימ"ש. משהב"ט מערער על ההחלטה, הוא לא מקבל שום דבר עד שהחלטה לא עולה לערעור בחדש. וההיפך מה קורה? משהב"ט החליט להוריד

לנכה את הזכות או את הזכאות, באותו רגע זה מתבצע. למה?
למה לא נותנים לנכה את הזמן לערער על ההחלטה של אגף
השיקום? למה הם כן והוא לא? ככה זה מעוות. ולהם יש זמן,
הוא אין לו זמן. אז הם מעכבים, ואפשר לדחות את זה בעוד
חודש, בעוד חודשיים, בעוד שלושה. נגיש את הערעור. יסתיים
המשפט.

אגב, זה נכון גם בבימ"ש, על דברים אחרים. יש החלטה של
בימ"ש, צריך לעשות משהו. מערער משהב"ט, הכל מוקפא.
האנשים שזכאים וזכו, לא מקבלים.

דיברתי על אחוזי נכות ודיברתי על דברים אחרים. אני מוכרח
לומר משהו שאולי זה לא בדיוק הנושא שאני צריך להעיר עליו,
אבל יו"ר הוועדה, אדוני, הערת את מה שהיית צריך להעיר. אני
רק רוצה לגעת בנקודה אחת.

פרופ' שקד הופיע בפניכם, הוועדה. הוא העיר משהו בנושא
בג"צ. הערת לו את מה שהערת. מישהו פעם בדק, באיזה בוש
פנים האיש הזה סולק מהכנסת? מה היה הייעוד שאחרי שהוא
הופיע בכנסת ואמר את מה שהוא אמר שם, הוא היה אמור להיות
מסולק ממהב"ט. מפוטר! למה לא הזיזו אותו משם? וודאי שהוא
יבוא לפה ויגיד עכשיו מגיע לו להסביר כמה הוא טוב, אגף
השיקום. בכנסת הוא אמר דברים שלא אהבו לשמוע שם. יש עליו
חות דעת מאוד לא נעימות שם.

אבל הוא איש מטעם. מטעם מנגנון, לא מטעם הטיפול בפרט. לא
מטעם מה שצריך לטפל באיש, אלא מטעם המערכת.
עובדים בצוות, זה נכון. אמר פה האחראי על הוועדות הרפואיות,
עובדים בצוות. כולם מתואמים: אתה תעכב, אני לא אתן, אתה
תסדר, אני לא אאשר. וככה עובד הצוות נהדר. אבל מי עומד מול
הצוות הזה? בן-אדם אחד בודד, אחד שלא יודע אפילו איך

ממלאים את טופס התביעה. ואם חס וחלילה הוא לא ממלא את זה נכון, אז הוא גם יכול לצאת משם שהוא גם לא יהיה נכה. יש נושא של הכרה בנכים, שהחמרה נגרמה כתוצאה מהטיפול הרפואי. מה יהיה מעמדו? הבן-אדם הלך, עבר ניתוח, קיבל עירוני דם. הניתוח זה 30% נכות היה לו. אבל העירוני דם שהוא קיבל, הדם היה מזוהם והיום, מתש"ך הכירו רק לפני 4-5 שנים, בזה שבא עם הכבד עכשיו. אז ישלחו אותו עכשיו לגורם אחר שיטפל בו, כי אולי הוא היה יכול גם להיפגע בכבד במסגרת החיים האזרחיים?! אולי כן, אבל פה הוא קיבל את זה במסגרת הנכות שלו. במסגרת זה שהוא עבר ניתוח על הנכות. זה מתחבר מצויין עם מה שאמר כאן, ושאלתם בוועדה, מה מעמדם של המשפחות השכולות. אני לא אחראי על נושא משפחות שכולות, אבל אם נכה צה"ל הלך לניתוח והוא מת כתוצאה מזה, על הנכות שלו, מה מעמדם? איזה תנאים הם מקבלים? מה מקבלת אלמנת צה"ל במקרה כזה? את התגמול, המשך התגמול של נכה, התגמול הבסיסי, בלי הטבות, בלי כלום. זה הכל מה שהיא מקבלת.

איזה הכרה יש בזה? באים ודנים עם אדם אם זה היה קורה לו פה או היה קורה לו שם. בוודאי שאדם שנמצא במקום מסויים, איש מילואים, ויש שם הרעשה של ארטילריה והוא חטף דום לב. את הדום לב היה מקבל גם בת"א, יכול להיות, אם היה הולך. אבל הוא עכשיו לא היה בת"א, הוא עכשיו היה בשטח. אז הוא לא יהיה נכה צה"ל? כי אפשר היה שזה יקרה גם במקום ההוא? כן, כל דבר יכול לקרות במקום אחר, אבל האיש לבש מדים והוא היה שם, במקום ששלחו אותו. אז רוצים להתנער ממנו.

אני רוצה לבקשכם, להתייחס לנושא של אחוזי הנכות והמספרים. זה פשוט מדהים.

מציגים פה נתונים של מטפלים ב-50 אלף איש. ואני אמרתי בפעם הקודמת שהייתי, שלא מטפלים ביותר מאשר 5,000 איש. אני גם בספק אם באלה מטפלים, כי אני עוד לא יודע להגדיר מה זה נקרא טיפול. אבל נניח 5,000 איש. במספרים שמדבר משהב"ט.

אמר פה ישראל שרון: נכים באחוזי נכות 10%-19% אנחנו לא עושים איתם כלום, מעבר לתשלום על 24 אלף איש האלה, תשלום. זה מה שהוא אמר.

יש לי שאלה. האם מישהו אמר כמה מתוך ה-24 אלה הם נפגעי תאונות דרכים? בנתונים של מנכ"ל משהב"ט, מדובר על 20 אלף איש, נפגעי תאונות דרכים ואחרים. זה מעבר לפעילות המבצעית, מעבר תאונות באימונים, מעבר לכל הדברים. נפגעי תאונות דרכים ואחרים. 20 אלף איש! רבותי, משהב"ט מרוויח עליהם כסף נקי. זה הכל ממומן. מחזירים כל שקל שמשהב"ט מתחשבן עם חברות הביטוח. הם לא נותנים להם גרוש אחד על חשבונם, וגם מרוויח.

ואיך הוא מרוויח? כי אם מורידים איזושהי הוראה מתוך הזכאויות, משהב"ט את הכסף הזה גבה בגלובאלי, מחברת הביטוח. זה נמצא ברשותם. הם לא מקבלים את זה, הנכים. הוא עכשיו לא יהיה בקטגוריה הזאת. הכספים האלה זה מיליונים, 24 אלף איש. תורידו מכל המאסה הזאת האדירה של תאונות הדרכים 20 אלף איש, נשאר 30 אלף נכים שהם לא תאונות, ומהם יש גם 10%-19% אולי.

ריבוננו של עולם, בכמה אנשים משהב"ט משקיע, בכסף, שהעלויות הם כאלה גדולות?! שיבואו פעם, ישימו את הדברים על השולחן.

אני אפרט דברים נוספים בעניין הזה. טיפולים רפואיים. משהב"ט

יושב פה ומסביר על טיפולים רפואיים. משהב"ט לא נותן טיפול רפואי, נקודה. לאף אחד. משהב"ט יכול להפנות אדם לקבלת טיפול רפואי, או לבי"ח או לרופא שעובד מטעמו. זה הכל. האנשים שעובדים הקשה ביותר באגף השיקום, היום, זה הרופאים בלשכות. הם עובדים על ה-100% נכים, לא בטיפול רפואי. בטיפול השוטף, בהפנית תרופות. בניגוד לכל האחרים. הם במיעוט, ואם צריך לעשות איזשהו שינוי מהותי בתוך אגף השיקום, זה להגדיל את מספר הרופאים שיש בלשכות. זו המאסה. לא עובדים סוציאליים ולא אחרים.

על כל עובד סוציאלי, מטפל והגיע אולי לבן-אדם אחד במשך 5 שנים. אולי. ואני אראה לכם נכים שלא הגיעו אליהם 20 ו-30 שנה, הם בכלל לא יודעים שהם קיימים. הם לא יודעים מי הם. ישב פה שמעון נבון דקה לפני זה, 15 שנה הוא לא היה פה. איזה עובד ציבור פנה אליו? אף אחד. הרופא דיבר איתו, כי הוא קיבל ממנו הפניות לטיפולים. זה כל העבודה שלהם. אז רוצים להוציא את זה עכשיו? אין בעיה.

השמה לעבודה – אמרתי כאן בפעם הקודמת, 12 איש בשנה, אגף השיקום משקם בהשמה לעבודה. לקחתי את היוזמה, הבאתי למשרדי הארגון בת"א, את מנכ"ל לשכת תעסוקה, מר יוסי פרחי. הוא בא עם כל הצוות שלו. כל מנהלי הסניפים שלו בכל הארץ. ישבו מול יו"ר מחוזות הארגון. אמר: בואו, אני איתכם. אני פותח את משרדי התמ"ת לטובתם של נכי צה"ל. אל תבואו אליי, אחת לשבועיים, אחת לשלוש, אני אשב אצלכם במשרדים עם מחשב מול משרד העבודה, אני אמצא מקומות עבודה שמתאימים לכם.

מצאתי לנכון להזמין לאותה ישיבה, גם את נציג משהב"ט אגף השיקום, שמופקד, כדי שזה לא יהיה נטל על החברה התשלומים,

זה הרבה כסף. 7,000, 9,000, 5,000. וכשהגיע תורו לדבר, מה הוא אמר להם? 'תראו, אתם צריכים לקחת בחשבון שנכי צה"ל לא עובדים. לא רוצים לעבוד. הם מקבלים מספיק כסף מאיתנו כדי לחיות'. זה לא לגדוע את הענף שעליו הוא יושב. כי ברגע שאנשים האלו בעבודה, הוא ילך הביתה. אם הכל היה בסדר, אמר פה לפני שמעון נבון, ד"ר זנדבנק 'אם הכל יהיה בסדר, לא יהיה לנו מה לעשות'. זה נכון. צריך לעשות ככה שלא יהיה בסדר, כדי שלכולם יהיה מה לעשות. לא צריך עו"ד בבתי משפט לתביעות במחוזי. לא צריך. אם הכל היה בסדר. אם מישהו היה רוצה. עשו תעשייה של משפטנים, של עו"ד שחיים רק מזה.

אם פעם אחת בימ"ש היה פוסק שמהב"ט יממן את ההוצאות של אותו נכה, אולי פחות אנשים היו מגיעים לבתי משפט. אבל מי משלם את זה? הנכה בלבד.

אמרתי קודם, יש לנו נכים באחוזי נכות 10%-19% מקבלים פיצוי חד-פעמי. מצויין, יש לו כסף לקחת עו"ד, להעלות את האחוזים ל-25%, 20%, 30%. למה לא, יש כסף.

במקומות אחרים אין לו כסף, הוא לא מערער. זו תעשייה שמתחילה באי-ביצוע האחריות שמוטלת על אגף השיקום. ואין שום מקום שמישהו יוכל להגיד, היום, שאם יצאו 20 אלף איש מתוך המאגר שקיים היום, מתוך ה-50 אלף, אלה שישארו יקבלו טיפול טוב יותר. אין סיכוי. כי באמנת השירות שיש – ואין במשהב"ט – אתה צריך לקנות כדי לקבל. אף אחד לא חייב לך. שמעון, כשדיבר שהגיעה לו הטבה, זה פיצוי על שבוע שיצא לטיפולים והוא מפסיד את זה מהעבודה שלו במקום העבודה! זה תקנות טיפול רפואי, מגיע לו עפ"י חוק. הוא לא צריך לבקש את זה. אבל הוא לא יקבל.

אם יתרגמו את זה לכסף, זה הרבה מאוד כסף. זה הרבה מאוד

כסף.

זאת מערכת שאיבדה את הייעוד שלה, מזה שלא מעניין אותם איפה הם עובדים, מזה שלא מעניין אותם מה הם עושים, מזה שלא מעניין אותם איך הם מסתדרים. הפתרון האידיאלי להוציא את הבן-אדם ללימודים, קיבל תואר, מפה אתה משוקם. זהו. ועבודה? נסדר לך, אולי חצי שנה, תנסה למצוא מקום תעסוקה, נעזור לך בהכשרה, נעזור לך פה. זהו.

אז הוא למד מדעי המדינה. מה? ואם זה יפרנס משפחה? קובעים הגדרות של אחוזי נכות, מדברים על אחוזי נכות 10%-19%. 10%-19%. זה נכים קלים, מ-20% זה מתחיל להיות יותר מסובך.

מה זה נכה 10%-19%? נכה 10%-19% זה נכים 20%. הנכות שלו זה 20%, זה משוכלל. אם זה היה 10 פה ו-10 פה, אז זה 20, אבל אם זה 10 ביד ו-10 ברגל, זה 19. אז הוא כבר לא פצוע קשה, כמו זה עם ה-20. פצוע יותר קל. הטיפול בו פחות מסובך? ואם זה 30%?

א. גורן, יו"ר: היתה הצעה כזאת, שהציעו לנו, שגם נרחיב את זה ל-20-29. חיים בר: כן, מה זה 29? זה הבלוף הכי גדול שמשהב"ט המציא. אני אתן לכם מאיפה.

פעם היה מקבל נכה חמי מרפא, 10 ימים חמי מרפא, אם היה לו 20% פגימה אחת ועוד 10% פגימה שניה, בסה"כ זה 28%, בשכלול. כתבו סעיף נוסף: בתנאי שיש לו 29%. איך יכול להיות לו 29? זה בדיוק התשובה פה ל-29. 20 ועוד 10 זה לא 29, זה גם לא 28. זה 30! רק לתגמול, הוא מקבל תגמול לפי 28%. זה כל ההבדל.

כשאדם נפגע ובא לצבא ומתגייס לשירות עם פגימה, אין לו פרופיל 97, יש לו פרופיל יותר נמוך. הוא שבר את הרגל כשהיה

שחקן כדורגל באחת מהקבוצות. יש לו 15 פגימה. הוא נפגע בצבא והוא מגיע לוועדה והוועדה קובעת לו על הרגל 30%, אבל החמרה. 15% על חשבון השירות, 15% לא על חשבון השירות. מה קורה אז? הוא יקבל רכב רפואי, זה מגיע לו עפ"י התקנות; הוא יקבל תגמול לפי 15%; הוא יקבל טיפולים לפי 30%; הוא יקבל ניתוחים לפי 30%, על כל המחלה, לא על חלק. רק על התגמול הוא מקבל 15%. איפה הרווח הגדול הזה? איזה הסכונות בטיפול יש פה?

מה, כשהוא הולך להיות משוקם בעבודה, אפשר להגיד לו 'אתה בריא, רק 15% יש לך?' הוא הולך עם קביים, הוא 30%. אז למה הוא טוב ב-15% האלה, או ב-30%? תראו, זה פשוט- כל נקודה שתגעו בהם, כל מקום שתגעו, תראו שהדברים בנויים ככה: מה שפחות לעשות, מה שפחות לטפל, מה שפחות להשקיע, ובזה נגמר הסיפור. אני רוצה, בבקשה, להתייחס לנושא של בכר. והוא דיבר פה על החוק, תיקון בסעיף 4(ו) לחוק, שאומר שפה הוציאו את הנכים באחוזי נכות 10%-19% מינואר '96, לעומת אלה שהיו בפנים. ארגון נכי צה"ל אף פעם לא תמך בזה. ארגון נכי צה"ל כשאמר להם שהם לא מבצעים את החוק, זה כמו שהם לא מבצעים דברים אחרים שהחוק אומר.

מה שאנחנו אמרנו, זה שהיתה להם האפשרות, שמדינת ישראל נתנה להם את האפשרות ואז להוציא באופן יזום, ע"י תשלום כסף והיוון לאותה אוכלוסית הנכים שהוכרו לפני ינואר '96. הם לא עשו את זה. זה לא היה קשור בארגון, זה היה קשור באוצר. אז זו אי-הבנה אחת.

2. לגבי הנכים, כשהצגנו את זה, אמרנו שזה בא מהמקום של ... גם בדברים אחרים שמדינת ישראל, אם זה היועץ המשפטי

לממשלה, אם זה בחקיקה, שמטילים על אגף השיקום לבצע דברים והם לא מבצעים את זה, יש פתרונות. היועץ המשפטי לממשלה, חייב את משהב"ט, לא היום, בעבר, לעגן את כל ההוראות והתקנות בחוקים. לקחת תגמול שקוראים לו תגמול תג"מ, זה תגמול קיום, תגמול מיוחד, ולעגן אותו בחוק כדי שיהיה תגמול חוקי. משהב"ט פתר את הבעיה, הוא ביטל את התגמול הזה. באופן חד צדדי. מה יקבלו אלה שקיבלו את זה עד היום? יקבלו משהו על יד זה, במעגל, עם שם אחר, קראו לזה 'חוסר פרנסה'. בקיצור, הכל מתנהל, איך אנחנו מסתדרים עם התנאים של השטח. איך אנחנו יכולים לחמוק ממה שאנחנו חייבים. איך אנחנו יכולים לפתור את הבעיות בדרך האחרת. אבל לקחת ולפרק ולהוציא 200 הוראות, מאז 2002 ועד היום, באופן חד צדדי, זה היה בסדר. אמר כאן מנכ"ל משהב"ט: צריך לעשות את הדברים יחד! לא נעשה יחד. זה לא היה בעבר הרחוק, זה לא היה בתקופה הזו, ואני חושש מאוד שזה גם לא יהיה בתקופה הקרובה. כי בקצב שמתקדמים ההסכמים שנעשו עם משהב"ט, והגענו להבנות – אני לא רואה שאנחנו נהיה בעוד תקופה קצרה במקום אחר. אני לא רואה שלא.

אני הבאתי כאן מצגת להציג לכם, ויש פה עוד דברים נוספים שמדברים על כל מיני אוכלוסיות. אני מעביר לכם את כל המצגת, במקום להציג כל סעיף וסעיף. הכל כתוב, עם דוגמאות של פסקי דין, ועם חוקים ועם תקנות, חוברת מסודרת שאני מאמין שזה יאיר את הדברים בצורה הזאת שאני מדבר עליה.

יש לי רק בקשה אחת להציג בפניכם: במקביל לוועדה שיושבת כאן היום, המכובדת, יש וועדה נוספת בכנסת. יושב שם בראשות

הוועדה הזאת, וועדת חוץ ובטחון, סגן יו"ר הוועדה זה ח"כ ישראל חסון, שהוא יו"ר וועדת המשנה לוועדה הזאת. הוועדה הזו בודקת היום את תפקוד אגף השיקום.

אני אמרתי את מה שאמרתי. שם דנו בהרבה מאוד אנשים, בקול קורא שבאו לשם והסבירו, כל אחד מהם את עמדתו. אני מציע או מבקש, לחבר את החומר הזה כחלק מהחומר שיונח בפניכם, כדי שתוכלו לראות את הפן האחר של הדברים.

אני חוזר ואני אומר, נכי צה"ל צריכים להיות במקום שבו שלחו אותם. שלחו אותם כצבא העם, והעם והמדינה חבה להם את זה. זה לא ביטוח לאומי. גם אלה נפגעי פעולות איבה שהביטוח הלאומי מטפל בהם, ושזכויותיהם זהים לזכויות נכי צה"ל, הם לא מקבלים גם את מה שיודעים, הם מקבלים את מה שהם יודעים. הם לא מקבלים את מה שהנכים מקבלים כי הם לא יודעים מה מקבלים.

אין אחד היום, בארגון נכי צה"ל, נכה שיודע מה הזכויות שלו. וזה יהיה בקרוב, כך גם במקומות אחרים.

ארגון נכי צה"ל, משהב"ט אגף השיקום מופקד על טיפול באותה אוכלוסייה. המדינה הזאת חבה את החוב הזה, כמו שכתוב, בלי שום לקחת הסברים, הכל כתוב בפסקי דין של היום. כל דבר. לכל דבר ודבר, דנו בזה פעם ודנו בזה אח"כ פעם נוספת, ואותם דברים נכתבים. לא צריך לדון בגלל מה הוא נפגע ואיפה הוא נפגע ומתי הוא נפגע. זה כתוב: עקב השירות ובמהלך השירות. אם זה חבלה, אם זה מחלה או אם זה החמרה. אלה הנקודות. כל דבר אחר יגרום לדבר אחר, שכל האנשים האלה שהיום מי שצה"ל מחפש איך לגייס אותם לצבא, יתגייסו פחות. המשאבים האלה, תשימו במקומות אחרים.

שמעון נבון מופיע בפני תלמידים בבי"ס, לעודד אותם. חבר

הוועדה קהלני, לוקח אנשים לרמת הגולן להסביר להם את מה שהיה שם. ארגון נכי צה"ל לוקח ביום חמישי-שישי-שבת לדרום קבוצות מטיילים, ללכת על הקרבות של לוחמים, בשביל לספר את סיפורי הגבורה שם. על זה חיה מדינת ישראל. כל שינוי כתוצאה מאי-עשייה של אנשים במקומות אחרים, יגרום לדבר שאח"כ יצטרכו לשלם הרבה יותר. יהיה יותר יקר, פחות טוב – יותר יקר. תודה רבה.

א. גורן, יו"ר: תודה רבה לך, יישר כוח.

(תום הופעתו של מר חיים בר, יו"ר ארגון נכי צה"ל)